

SICALÍPTIQUES

Dirigit per **Xavier Albertí** amb Dramatúrgia de **Josep Maria Miró**

Protagonitzat per **Aina Sánchez, Mont Plans i Carles Cors**

DOSSIER DE PREMSA

Prensa: K DE COMUNICACIÓN · Víctor Porres / Cristina Belmonte · 619 70 41 65 ·
premsa@kdecomunicacion.com

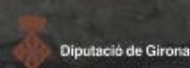
El nou espectacle de

LE CROUPIER

Una coproducció de:

Amb la col·laboració de:

ÍNDEX

El projecte	2
Sinopsi	3
Sobre l'espectacle <i>Sicalíptiques</i>	4
Singularitat de la proposta	6
Fitxa artística	8
Repertori	9
Biografies equip artístic	10
Le Croupier	18
Gira Sicaliptiques.....	23
La XTAC	24
La FAC	27

SICALÍPTIQUES, un espectacle inspirat en el Paral·lel de l'època daurada del cuplet

La companyia **Le Croupier** i la **Federació d'Ateneus de Catalunya (FAC)** presenten l'espectacle **SICALÍPTIQUES**, una obra de **Josep Maria Miró** dirigida per **Xavier Albertí**, i interpretada per **Mont Plans, Aina Sánchez** i **Carles Cors**.

SICALÍPTIQUES, que s'estrenarà el proper **1 de març** en el teatre d'**El Centre Gràcia** i, posteriorment, girarà pels escenaris de la **Xarxa de Teatres d'Ateneus de Catalunya (XTAC)**, és un espectacle inspirat en el **Paral·lel com a porta d'entrada de la modernitat a Catalunya**, que, a través del **cuplet**, recull el prodigiós llegat d'aquesta època i geografia que és la gran vàlvula de transformació urbanística, política i social de principis del segle XX.

Segons l'autor, *“aquest gènere musical difícilment classificable i de doble sentit esdevé un autèntic manifest ideològic de la primera aparició d'una cultura de masses local. Les cupletistes es converteixen en les abanderades d'una dona nova, artista i empresària de si mateixa, i perfectament conscient que **per construir una avantguarda cal explotar la provocació i l'art de escàndol**”*.

A través del cuplet -una amalgama de cançó, dansa i comportament escènic- **SICALÍPTIQUES** proposa un viatge pel gènere, els seus protagonistes i les seves sorprenents històries. Un espectacle que barreja música en directe, humor i sensibilitat en la recuperació d'aquest important **patrimoni artístic i musical que esdevé l'imaginari de tot un temps**, ja que, a Catalunya, els cuplets són més que una simple forma d'entreteniment; són una expressió de la identitat cultural i un reflex de la història social del país. Amb la seva rica tradició i el seu impacte continuat, els cuplets són tot un referent de la cultura popular catalana.

Le Croupier és una companyia gironina que porta des de 2014 vinculada al gènere dels cuplets i el cabaret amb espectacles com *Esperança Dinamita*, també escrit per Josep Maria Miró, o *Dinamita la Sarsuela*, dirigit per la mateixa Mont Plans i amb la col·laboració de Merche Mar. Ara, per a la coproducció amb la FAC de **SICALÍPTIQUES**, han reunit a **dos grans referents en el tractament del gènere del cuplet**, com són Miró i Albertí.

Cada any, la Federació d'Ateneus, a través de la **Xarxa de Teatres d'Ateneus de Catalunya (XTAC)**, coprodueix un espectacle pensat expressament per representar-se en els **36 ateneus** que formen part de la **xarxa de teatres més gran de Catalunya**. **SICALÍPTIQUES** és el novè espectacle coproduït per la FAC des de 2017.

SINOPSI

El Paral·lel és la porta d'entrada de la modernitat a Catalunya. *SICALÍPTIQUES* és un espectacle que, a través del cuplet, recull el prodigiós llegat d'aquesta època i geografia que és la gran vàlvula de transformació urbanística, política i social de principis del segle XX. Aquest gènere musical difícilment classificable i de doble sentit esdevé un autèntic manifest ideològic de la primera aparició d'una cultura de masses local. Les cupletistes es converteixen en les abanderades d'una dona nova, artista i empresària de si mateixa, i perfectament conscient que per construir una avantguarda cal explotar la provocació i l'art de escàndol.

SOBRE L'ESPECTACLE SICALÍPTIQUES

El cuplet és una amalgama de cançó, dansa i comportament escènic i va generar un patrimoni enorme amb tota mena de temàtiques i estructures. A l'espectacle hi trobarem un variat repertori d'aquests cuplets que van recollir des de la cançó de protesta, la sàtira política, els retrats de personatges de l'època, les referències a les anatomies femenines exuberants o el doble sentit dels psicalíptics. I és que les cupletistes van propiciar la metamorfosi de les prostitutes en actrius sentimentals, de dones anònimes a grans protagonistes de les revistes il·lustrades del gènere psicalíptic -paraula que provenia de dos termes grecs, sykon, “figa” i aleiptikós, “refregament”. El muntatge proposa el Paral·lel com a escenari protagonista a través d'un recorregut per la nit i l'univers que s'explicava als seus escenaris. Aquesta via esdevé un espai de transformació urbanística vinculada a necessitats polítiques i nous paradigmes culturals i socials. Això la converteix en una zona que de nit infonia respecte, però que també exercia una gran atracció sobretot per a alguns creadors que hi veien una matèria primera de màxim interès perquè allà és diluïa la solidesa de la ciutat per esdevenir un magma de ruptures i de transgressions morals.

Justament allò que proposaven les primeres formes d'espectacle sorgides en aquest espai i en aquest paisatge: allò increïble, meravellós, fascinant i monstruós. L'espectacle parteix dels nombrosos materials d'escriptors, periodistes i testimonis de l'època que van recollir a través de la literatura i articles periodístics les expressions artístiques, els canvis històrics que s'hi produïen, els seus protagonistes (artistes, empresaris, ninotaires, pinxos, clients i un extens bestiar humà i social), a més d'algunes històries sorprenents i els locals més populars i singulars.

No es pot entendre la construcció del Paral·lel sense l'expansió d'una part del usos del districte cinquè, aquell que a partir del 1927 coneixem com a “Barri Xino”. El carrer Nou de la Rambla -Conde del Asalto segons el nomenclàtor de l'època- és un paradigma de l'oferta d'activitats professionals vinculades amb el món dels escenaris i les varietats i els reservats que els acompanyaven: acadèmies d'artistes, músics, representants, agències de contractació, modistes... i tota mena de metges i curanderos especialitzats en matèries sexuals. També el carrer Nou de la Rambla hi havia alguns *music-halls* que servien de model als que anirien apareixent al Paral·lel. Aquest imaginari és el que proposa aquesta obra que combina cuplets, teatre de text i cabaret.

L'espectacle vol aproximar-se a la figura de les cupletistes, compositors de cuplets, productors i agents teatrals de l'època. També el transformisme que va tenir un pes importantíssim gràcies a homes que van desenvolupar l'art de les imitadores d'estrelles. La política i el feminisme a través del cuplet. O la prostitució que, a la Barcelona de finals del segle XIX i començaments del XX, era un fenomen de dimensions gegantines, un negoci que l'administració emparava legalment i justificava ideològicament per tal de

donar vies d'escapament a la sexualitat masculina, considerada de naturalesa "expansiva" i d'un mercadeig sòrdid conseqüència de la misèria que patia un gran segment de les classes populars de la ciutat. Barcelona també era el centre de producció i comercialització d'una florent indústria de temàtica sexual que arribaria a tenir un cert ressò internacional. Les drogues i en especial la cocaïna també van ser un tema d'interès, molt present a l'època i que va esdevenir un important problema de salut pública.

El nou espectacle de *Le croupier* vol ser un recorregut per aquestes històries i personatges on es barreja música, història, humor i sensibilitat en la recuperació d'aquest important patrimoni artístic i musical i de l'imaginari de tot un temps.

SINGULARITAT DE LA PROPOSTA

Els cuplets, una forma d'expressió musical i teatral, han tingut un paper cabdal en la cultura popular catalana. Originaris de França, els cuplets van arribar a Catalunya on van ser adoptats i adaptats, convertint-se en una part integral de l'escena musical i de varietats. Van començar a guanyar popularitat a Catalunya a finals del segle XIX i principis del XX. Eren interpretats principalment en teatres i cafès, llocs on la gent es reunia per gaudir de l'entreteniment en viu. Amb el temps, els cuplets es van convertir en una eina d'expressió social i política, utilitzada tant per la crítica com per la sàtira.

Els cuplets catalans es caracteritzen per la seva lletra enginyosa i sovint humorística, acompanyada de melodies senzilles però captivadores. Molts cuplets reflecteixen temes quotidians, comentaris socials o esdeveniments de l'època, cosa que permet una connexió directa amb l'audiència. A Catalunya són més que una simple forma d'entreteniment; són una expressió de la identitat cultural i un reflex de la història social del país. Amb la seva rica tradició i el seu impacte continuat, els cuplets romanen com a joia de la corona de la cultura popular catalana.

Recuperar els cuplets a Catalunya és important per diverses raons: primerament, perquè ens interpel·len a reflexionar sobre l'important llegat que aquest gènere va suposar en el tombant del segle XX, amb nombroses connexions amb l'arquitectura barcelonina, la política, la sexualitat i els importants canvis de paradigma que es van produir. Ens trobem davant d'una de les primeres grans manifestacions de la cultura de masses que va tenir enormes conseqüències en l'imaginari cultural de diverses generacions. També com a creadors d'identitat i de tendències i gustos. Sota aquestes manifestacions teatrals i musicals d'enorme popularitat, hi ha nombroses i delirants anècdotes i singulars personatges que generen un important imaginari col·lectiu i també algunes destacades transformacions socials, polítiques i morals. Els cuplets, doncs, formen part del patrimoni cultural i musical català, reflectint la història, la societat i les tradicions de casa nostra. A més, la recuperació dels cuplets pot ajudar a preservar la llengua catalana, ja que moltes d'aquestes cançons estan escrites en català i poden fomentar l'ús i la valoració de la llengua.

Queda clar doncs que els cuplets són una expressió genuïna de la identitat catalana. En un context en què Catalunya ha lluitat per mantenir la seva identitat única dins d'Espanya, la preservació i la promoció dels cuplets pot servir com a símbol de resistència cultural i orgull nacional.

Le Croupier, des de l'any 2014, va endinsar-se cap a la recuperació i reivindicació d'antics gèneres musico-teatrals que formen part del patrimoni artístic i cultural del nostre país. Han estrenat 3 espectacles musicals amb l'esperit del Paral·lel més gamberro i divertit d'aquells anys. No només això, sinó que les peces utilitzades en

aquests espectacles estan enregistrades i editades, i es poden trobar avui en dia a les plataformes digitals com YouTube o Spotify.

En aquest nou projecte, la direcció escènica va a càrrec de Xavier Albertí, i és que Albertí, a part de ser un director d'escena amb una abasta i exitosa trajectòria, també és un estudiós sobre tot l'univers del Paral·lel d'ara fa un segle. Així que un cop més, com va fer a *Esperança Dinamita* per exemple, ens ha ajudat a trobar el repertori perfecte per aquest nou projecte.

FITXA ARTÍSTICA

Direcció escènica

Xavier Albertí

Dramatúrgia

Josep Maria Miró

Intèrprets/Cantants

Aina Sánchez, Carles Cors i Mont Plans

Músics acompanyants (en funció del format)

Pau Garcia (teclats i bases electròniques), Xevi Quiño (bateria i percussions), Faló Garcia (guitarra), David Benítez (contrabaix), Antoni Huertas (piano), Raül Sánchez (fiscorn i trombó)

Espai escènic, grafisme i fotografia

art estudi (David Faüchs i Fanny Espinet)

Vestuari

Sílvia Jou

Disseny de so

Albert Cortada

Producció executiva

Arnau Nadal i Carles Cors

Una coproducció de la XTAC i Le Croupier

Amb el suport de: Ajuntament de Girona i Diputació de Girona

REPERTORI

- **Eureka** (Revista). Lletra de M. Sugrañes / Música d'E. Clarà
- **La Cupletera**. Lletra Cándida Pérez / Música Rossend Llurba
- **Flor del Vici**. Lletra Juan Misterio / Música Joan Viladomat
- **Al Rompeolas**. Lletra Juan Misterio / Música A. R. Berdiel
- **Dame tu piquito**. Lletra Rossend Llurba / Música Antonio Castells
- **El Pico de la Paca**. Lletra Delfín Villán / Música Juan Costa
- **El Coco**. Lletra Félix Garzo / Música Joan Viladomat
- **El Tango de la Cocaïna**. Lletra G. Alcázar / Música Joan Viladomat
- **Niní**. Lletra Juan Misterio / Música Joan Viladomat
- **La Paula té unes mitges**. Lletra Lluís Planas / Música Enric Morera
- **Comunista**. Lletra Álvarez Díaz i Ortega Lissón / Música Ledesma i Oropesa
- **Tin Tilín Fox**. Lletra de Graciani / Música E. P. Requena

BIOGRAFIES EQUIP ARTÍSTIC

XAVIER ALBERTÍ

A més de director d'escena, dramaturg i actor, és compositor, pedagog i gestor cultural. Als anys vuitanta estudia piano i composició a diferents ciutats d'Espanya, Itàlia, Alemanya i Àustria. Aquesta experiència musical serà clau per conformar la seva manera d'entendre la direcció d'escena. A finals dels vuitanta comença a formar-se com a director d'escena a l'Institut del Teatre de Barcelona, on es titularà, rebrà el Premi Extraordinari d'Art Dramàtic el 1991 i, anys després, exercirà com a docent i director dels serveis culturals.

Tot al llarg de la primera meitat dels noranta dirigirà els seus primers espectacles, la majoria dels quals estrenats al Teatre Adrià Gual, i fundarà la companyia Teatre del Bon Temps (1993). En aquest període trobem ja alguns dels interessos que Albertí desenvoluparà posteriorment: la dramaturgia contemporània internacional (*Nit*, de Harold Pinter, i *A la meta*, de Thomas Bernhard), l'exploració musical de la paraula (*Chomsky Show*, d'Armanda Tolon, i *Colatures per a una cinta magnètica*) i dramaturgies pròpies, caracteritzades per la reflexió sobre la representació i la intertextualitat, en què l'autor posa en tensió referents clàssics amb la contemporaneïtat, com a *Hedda Gabler*, d'Henrik Ibsen; *La Traviata*; *Hamlet*; *Un Otel·lo per a Carmelo Bene*, i *Macbeth o Macbetto*. Destaquen les dues darreres peces, estrenades a les edicions del 1993 i 1997 del Festival Internacional de Sitges. Aviat, Albertí aconsegueix el reconeixement com a director amb diversos premis com l'Adrià Gual (el 1992 i el 1994), el de la Crítica al millor

director (temporada 1993-1994), el premi especial de la Crítica (1994-1995) i el Serra d'Or de Teatre (1994-1995).

Libració (1994), de Lluïsa Cunillé, suposa l'inici del compromís d'Albertí amb la dramaturgia contemporània catalana i, en particular, amb la de l'autora badalonina, amb qui ha col·laborat en més de vint espectacles. Ha portat a escena nombroses obres de creadors catalans com Narcís Comadira, Francesc Messeguer, Marc Rosich, Jordi Oriol i Josep M. Benet i Jornet, i dels valencians José Sanchis Sinisterra i Paco Zarzoso. *Libració* va ser, a més a més, una producció de la companyia Cae la Sombra, fundada per l'actriu Lina Lambert. Albertí mantindrà amb aquesta i altres petites companyies, com les lleidatanes Bulevard Espectacles i Teatre deText, una vinculació professional prou constant. La majoria d'aquestes produccions aniran destinades al circuit alternatiu i tindran Cunillé com a autora o coautora: *Privado*, *Dotze treballs*, *Passatge Gutenberg*, *El gat negre*, *Más extraños que el paraíso*, *Troilus i Cressida* o *Vianants*. Amb aquesta darrera obra, Albertí rebrà el 2004 el premi Butaca a la millor direcció.

En aquesta línia de producció alternativa, els muntatges d'autors contemporanis internacionals seran més puntuals: *Ànsia*, de Sarah Kane, o *Traïció*, de Harold Pinter. Albertí és conscient també de la importància de la revisió de les arrels culturals, tant de les populars com de les més cultes. I ho farà rebutjant l'arqueologia, defensant l'establiment d'un diàleg entre la tradició i la contemporaneïtat amb l'objectiu de generar un discurs ideològic, amb el qual reflexionar sobre la memòria individual i col·lectiva i, per tant, sobre la identitat personal i social. Aquest interès té com a possibles precedents unes lectures organitzades per al Centre Dramàtic de la Generalitat Catalana el 1995 sobre l'obra de Josep Maria de Sagarra i de Ramon Llull. Albertí desenvoluparà aquesta tasca, però una dècada després, just quan dirigeix l'àrea de creació de l'Institut Ramon Llull (2004-2006) i, més tard, quan crea amb Cunillé la companyia La Reina de la Nit el 2008: a partir d'aqueix moment fa dramaturgies, la majoria acompanyat de Cunillé, de textos narratius de Terenci Moix, Manuel Vázquez Montalbán i Josep Maria de Sagarra. *Crònica sentimental de España*, a partir d'articles de Vázquez Montalbán, serà clau per a entendre l'aproximació d'Albertí al patrimoni musical més popular i a gèneres com la sarsuela, la revista, el cabaret, el *music hall* o el cafè concert. Gèneres considerats menors, tot i que Albertí en defensarà la necessària revisió perquè són importants contenidors ideològics. De fet, algunes d'aquestes obres seran les més explícitament polítiques de la seva carrera. Eren espectacles vinculats en gran part a produccions del Teatre Lliure, del qual Albertí i Cunillé eren creadors residents: *El Dúo de la Africana*, *Assajant Pitarra*, *Pisans i Cadernerres*, *La Corte del Faraón* o *La Pajarera*.

D'altra banda, Albertí també portarà regularment a escena altres gèneres i formes musicals, com òperes, recitals o concerts. De la mateixa manera que al teatre, dirigirà obres d'autors clàssics però, sobretot, contemporanis: *El llibre dels canvis*; *Mariana en sombras*, de García Demestres; *El paradís de les muntanyes*, de Miquel Desclot; *Simon*

Bocanegra, de Giuseppe Verdi; *Carmen*, de Georges Bizet; cinc produccions diferents de *Marina*, d'Emilio Arrieta; *Jo, Dali*, amb llibret de Jaime Salom, entre d'altres.

A la segona meitat dels anys noranta, Albertí inicia també la tasca com a gestor cultural públic; concretament, quan es fa càrrec de la direcció del Festival GREC entre 1996 i 1999. Un any abans, el 1995, havia dirigit una producció del mateix festival, *Antoni i Cleopatra*. Aquesta gestió es va tancar amb la producció de *La cita*, de Cunillé, de la qual dirigirà poc després una versió en anglès per al Festival d'Edimburg. Amb el nou segle, Albertí es mourà tant al circuit alternatiu com al públic i al privat. Al Teatre Lliure, sota la direcció d'Àlex Rigola, estrenarà diverses produccions al llarg de vuit anys. A les obres citades anteriorment, cal afegir-hi muntatges de dramaturgs contemporanis internacionals de referència per a Albertí: Pier Paolo Pasolini (*Orgía* i *PPP*) o Thomas Bernhard (*L'home de Teatre*); de Lluïsa Cunillé: *Et diré sempre la veritat*, *El bordell* o la peça col·lectiva *Dictadura-Transició-Democràcia*. Per al Centre Dramàtic Nacional, dirigirà *Sangre lunar*, de Sanchis Sinisterra. Una línia de treball molt semblant a la desenvolupada a les produccions privades al Teatre Romea: *Mestres antics*, de Thomas Bernhard, i *Tennessee*, a partir de textos de Tennessee Williams. Aquesta relació amb el teatre públic d'Albertí, com a creador i gestor, tindrà el 2012 una altra data clau per a la seva trajectòria: la direcció artística del Teatre Nacional de Catalunya, on ha estrenat fins al moment *Terra de ningú*, de Harold Pinter, i *L'eclipsi*, òpera de A. García Demestres amb llibret de Paco Zarzoso.

JOSEP MARIA MIRÓ

Autor de *Jo, travesti* (2023), *El monstre* (2021-2023. XXXII Premio Jardiel Poncela 2023), *Restos del fulgor nocturno* (2021. *Diálogos contemporáneos*, Compañía Nacional de Teatro Clásico de Madrid), *La majordoma* (2020), *El cos més bonic que s'haurà trobat mai en aquest lloc* (2020. Premio Nacional de literatura dramática 2022 que concedeix el Ministerio de cultura y deportes del gobierno español / XXV Premi de la crítica 2023 a millor autoria / Seleccionat per l'associació de traductors europeus EURODRAM entre els tres millors textos estrenats a Catalunya el 2021-22 / XLV Premi Born 2020), *L'habitació blanca* (2020), *Temps salvatge* (2017. Premi Max 2019 / Seleccionat per l'associació de traductors europeus EURODRAM entre els tres millors textos estrenats a Catalunya el 2018-2019), *Olvidémonos de ser turistas* (2017), *Cúbit* (2016), *La travessia* (2015. Premi Frederic Roda 2015), *Obac* (2014. Finalista XL Premi Born 2015), *Estripar la terra* (2013. Premi Autor Exprés – Fundació SGAE 2013), *Fum* (2012), *Nerium Park* (2012. Premi Jaume Vidal i Alcover 2013 / Premi Quim Masó 2013), *El principi d'Arquimedes* (2011. XXXVI Premi Born 2011), *Gang Bang* (Obert fins l'hora de l'Àngelus) (2010-11 Autor resident al Teatre Nacional de Catalunya - Projecte T6), *La dona que perdía tots els avions* (2009. XXXIV Premi Born 2009) i diversos textos breus. També és autor de diverses dramaturgies i adaptacions, entre elles *Reis del món* (2023. Premi millor espectacle de les Illes Balears 2023 de l'Associació de teatres i auditoris públics de les Illes Balears - ATAPIB-) a partir de la novel·la de Sebastià Alzamora; *Els homes i els dies* (2021-22) a partir de l'obra narrativa completa de David Vilaseca; *L'amic retrobat* (2019) a partir de la novel·la de Fred Uhlman; *L'Aplec del Remei* (2016) a partir de la sarsuela de Josep Anselm Clavé; *Neus Català, un cel de plom* (2015) a partir de la biografia novel·lada de Carme Martí; o *Esperança Dinamita* (2014), a partir cuplets i diversos materials sobre aquest gènere i la nit barcelonina de les tres primeres dècades del segle XX, entre d'altres.

L'any 2022 els escriptors del PEN club de Galícia el guardonen amb el Premio Rosalía de Castro en la categoria de literatura catalana per la seva trajectòria.

El 2017 la Sala Beckett de Barcelona organitza el cicle *El teatre de Josep Maria Miró* i el 2024 el teatro de La Abadía de Madrid cicle al voltant de la seva obra titulada *Universo Miró*.

Amb *El cos més bonic que s'haurà trobat mai en aquest lloc* es converteix en el primer autor en guanyar en tres ocasions el prestigiós premi born en les cinquanta edicions del guardó. Aquest text és el primer del *Tríptic de l'epifania* (2020-2023), integrat per tres obres escrites per un únic intèrpret. L'obra *El principi d'Arquimedes*, amb una cinquantena d'estrenes a tot el món, també s'ha adaptat al cinema (*El Virus de la por* de la productora catalana Films La Rambla amb direcció de Ventura Pons i *Aos teus olhos* de la productora brasilera Globo amb direcció de Carolina Jabor) i va ser declarat text d'interès legislatiu i cultural pel Senat de la província de Mendoza (Argentina) el novembre de 2019.

Les seves obres s'han traduït a més de vint llengües i se n'han fet un centenar d'estrenes a tot el món i nombroses publicacions. Destaquen les antologies publicades en català (*Josep Maria Miró Teatre reunit 2009-2018* de l'editorial Arola), en castellà (*l'obra completa entre 2009-2019* publicada per l'editorial Alarcos de Cuba o l'antologia amb cinc de les seves peces a la històrica editorial Losada, on es converteix en el primer autor català publicat dins la selecta col·lecció Gran Teatro), en italià (Editorial Cue Press) o en portuguès de Brasil (Edições Cândido Brasileiro LTDA). Aquest 2023 es presentarà una antologia amb tot el seu teatre entre 2009 i 2023 traduït en castellà (Editorial Punto de vista de Madrid) i una selecció de diversos textos traduïts a l'àrab (Edicions Èter).

Ha dirigit alguns dels seus textos propis i també obres d'altres autors com *El carrer Franklin* (Lluïsa Cunillé) (Sala Tallers del TNC, 2013), *La voix humaine* (Jean Cocteau / Francis Poulenc) (2010, Espai Brossa - Reposició 2015, Teatre L'Akademia o els espectacles de creació dins del cicle Drames litúrgics al Monestir de Santa Maria de l'Estany en les edicions 2009/10/11. El curs 2015-16 s'incorpora com a docent a l'ERAM, el Grau d'Arts Escèniques de la Universitat de Girona on coordina l'assignatura de dramaturgia. Imparteix puntualment cursos i tallers a l'Obrador de la Sala Beckett de Barcelona i també nombrosos tallers i seminaris nacionals i internacionals. És llicenciat en periodisme per la Universitat Autònoma de Barcelona i en direcció i dramaturgia per l'Institut del teatre de Barcelona.

MONT PLANS

És actriu i cantant i ha treballat sota la direcció dels millors directors del país; Jordi Milan (La Cubana), J.Lluís Bozzo (Dagoll dagom), Xavier Albertí (tnc), Lourdes Barba, Sergi Belbel, Rafel Duran, Calixte Bieito o Paco Mir entre d'altres i a sales com el Teatre Nacional de Catalunya, Romea, Sala Beckett, Teatre Lliure, Goya, Condal... Entre moltes més.

Les obres *“Chaise Longue”*, *Les dones som... com som!*, *“Com deia aquella”*, *“L’oblit”* i *“Sembla que rigui”* són espectacles de creació i producció pròpies.

Ha col·laborat a la ràdio en diversos programes i sèries de televisió: darrerament ha participat a la sèrie *“La Mesías”* de Javier Ambrossi i Javier Calvo.

Els seus darrers espectacles són *“Sembla que rigui”* (de Mont Plans i Óscar Constantí) i *“Cadires”* (de Mont Plans i Oriol Genís), ambdues dirigides per l'Albert Arriabs i *“Laly Symon”* amb dramaturgia i direcció de Sergi Belbel. Actualment, té en cartera diversos projectes per a temporades vinents.

Reconeixements: nominació Max com a millor actriu de repartiment per *“Peer Gynt”*. Nominació a Butaca com a millor actriu per *“BCN mapa entre ombres”* Premi de l'associació d'espectadors del teatre del Mar de Palma de Mallorca per *“Les dones som... com som!”* premi butaca a la millor actriu de musical per *“El temps de Planck”*, premi a la millor actriu de Cinema Fost per *“La Masia”*, premi honorífic Oriana 2023 i premi Margarida Xirgu 2023.

AINA SÁNCHEZ

Llicenciada en art dramàtic especialitat musical, a l'Institut del Teatre de Barcelona.

L'Aina ha participat en infinitat de projectes com a actriu i com a cantant: 2022 *Lo Fingido Verdadero*, de Lope de Vega, dirigida per Lluís Homar al Teatro de la Comedia de Madrid. // 2021 *L'Emperadriu del Paral·lel*, de Lluïsa Cunillé, dirigida per Xavier Albertí al Teatre Nacional de Catalunya. // 2019 *El Gran Mercado del Mundo*, de Calderón de la Barca, coproducció amb el Teatro Clásico, dirigida per Xavier Albertí. // 2018 *Cyrano* al Teatre Borràs dirigida per Pau Miró i Lluís Homar. // *MareMar Un musical a cappella* de Dagoll Dagom amb cançons de Lluís Llach. // 2017 *Ricard III* al Teatre Nacional de Catalunya dirigida per Xavier Albertí. // *Las Bodas de Fígaro* al Teatro de la Comedia (Madrid), dirigida per Lluís Homar. // 2016 professora de Teatre Musical i cant a l'escola DMusics de Barcelona. // Protagonista a "*Dinamita la Sarsuela*" espectacle musical dirigit per Mont Plans. // El musical "*Fang i Setge*" al Teatre Victòria. Música de Salvador Brotons, dramaturgia de Marc Rosich. // 2015 *Lectures dramatitzades al teatre Romea*, dirigides per Carles Canut: "*Lletres de Batalla*" i "*Homenatge a Feliu Formosa*". // Narradora del documental "*Dream to fly*" al CosmoCaixa. // "*L'Hort de les Oliveres*" a la sala gran del Teatre Nacional de Catalunya, escrita per Narcís Comadira i dirigida per Xavier Albertí. // Espectacle "*La Viola d'or*" música d'Enric Morera i llibret d'Apel.les Mestres, dirigida per Jordi Prat i Coll. // 2014 Lectura: "*L'art de la fonètica*" dirigida per Israel Solà i Joan Yago al Teatre Nacional de Catalunya // "*Safari Pitarra*" a la sala Tallers del Teatre Nacional de Catalunya, creada i dirigida per Jordi Oriol i Josep Pedrals. // "*Esperança Dinamita*" de Le Croupier, escrita per Josep Maria Miró i dirigida per Xavier Pujolràs. Temporada a El Molino. // 2013 Espectacle "*Onze. Nou. CATorze*" de Víctor Alexandre, Roger Cònsul i Pere Planella. Música de Toni Xuclà i lletra de Joan Vilamala. // "*LLIBERTAT*" de Santiago Russiñol, a la sala petita del Teatre Nacional de Catalunya, dirigida per Josep Maria Mestres. // 2012 Cantant de creures pel mar Bàltic amb: Quickstep Productions // 2011 PortAventura: Madame del Saloon en l'espectacle del Far-west. "*VIDA PRIVADA*" de J.M. de Sagarra al Teatre Lliure, dirigida per Xavier Albertí.

CARLES CORS

Músic i actor, diplomat en magisteri Musical a la Udg i llicenciat en Història i ciències de la Música per la UAB. S'ha seguit formant en cursos de metodologia Kodaly a Budapest. Curs d'interpretació teatral a l'escola Eòlia de Barcelona. Curs de guitarra moderna amb Josep Tihó. Curs de metodologia Orff musico-teatral a Salzburg. Curs d'informàtica musical al conservatori de Girona.

Té experiència en l'àmbit musical en treballs com:

Sobrelliscant. Produït per Josep Thió 1999 // *Dissonàncies de calaix*. Produït per Sebastià Saurina, Eduardo Laguillo i Jorge Drexler. 2002 // *Me han dicho que...* Produït per Marc Parrot 2008 // *Presunto tocador* Produït per Le croupier i Marc Parrot 2010 // *Gang Bang*, tema musical per l'espectacle al TNC. // Espai sonor per l'espectacle "Concequencies del pim pam" de Xavier Pujolràs 2011 // *Lesió per tensió repetitiva*. Produït per Le croupier i Marc Parrot 2013 // Tema musical per la serie "Polseres Vermelles" TV3 2013 // Adaptacions musicals pel programa "Oh happy day" de TV3 2013 - 2015 // Espai sonor per l'espectacle "Nerium Park" de Josep Maria Miró 2013 // Espai Sonor per "Estripar la terra" de Josep Maria Miró 2014 // *Esperança dinamita*. Produït per Le croupier 2014 // *Dinamita la Sarsuela*. Produït per Le croupier 2016 // *La festé*. Produït per Le croupier 2018.

Té experiència com a actor en treballs com:

El suïcida, direcció de Xicu Masó 1993 // *The Backroom*, direcció Xavier Pujolràs 2004 // *L'última habitació*, direcció Xavier Pujolràs 2007 // *El despatx*, direcció Xavier Pujolràs 2009 // *Alopxidin*, direcció Xavier Pujolràs 2010 // *Esperança dinamita*, direcció Xavier Pujolràs 2014 // *Dinamita la sarsuela*, direcció Xavier Pujolràs 2016 // *La festé*, direcció Martí Torras 2018.

LE CROUPIER

El projecte Le Croupier s'inicia durant la temporada de tardor - hivern 2006/07, quan Carles Cors (cantant i compositor de la formació), enregistra una maqueta casolana amb les seves composicions més recents.

Després de fer-la circular, una discogràfica catalana proposa a Carles Cors convertir aquesta maqueta en disc, posant-lo en contacte amb el músic i productor Marc Parrot, qui engrescat per les composicions va acceptar prendre part important del projecte fent-se càrrec de la producció musical, l'enregistrament i la mescla, i aquesta va ser la veritable gestació del projecte, la unió amb Parrot.

Així doncs, Carles Cors no va trigar a formar una banda i a tancar-se al local d'assaig per tal de començar a preparar el disc sota la supervisió de Parrot. D'aquí en sortiria el primer treball discogràfic:

Me han dicho que... (Mass Records 2008)

Un disc que va ser presentat al Casino de Girona amb dos concerts consecutius, deixant una bona empremta tan al públic gironí com a la crítica. I que va representar públicament el tret de sortida d'un directe molt especial, on el vestuari, les projeccions de vídeo i l'escenografia ajudaven a crear l'atmosfera perfecta a la cosa més important: les cançons.

El disc seria editat i distribuït a tot l'Estat, acompanyat del seu primer videoclip: "Virginia", protagonitzat per la popular actriu Mònica López i enregistrat en el mateix Casino. La primera gira d'aquest disc els va portar per arreu de Catalunya així com a Madrid, Galícia o Saragossa.

El 2010 el grup va alternar els concerts amb la producció i gravació de nous temes que formarien part del segon treball del grup:

Presunto Tocador (Mass Records 2010)

El disc fou enregistrat als Estudis 44.1 d'Aiguaviva i mesclat pel mateix Marc Parrot a "Grabaciones Silvestres" de Sant Quirze Safaja, entre el març i el juliol de 2010. Un cop fabricat i distribuït, el grup el presenta en un concert molt particular: El disc seria presentat dins el marc del Festival Temporada Alta 2010 sota la carpa del Circ Raluy, amb les entrades exhaurides el 27 d'octubre de 2010 (per les Fires de Sant Narcís).

En el mateix Circ, Le Croupier hi enregistraria un dels dos videoclips promocionals del mateix disc.

Al llarg del 2012 la banda gironina va alternar els concerts i altres activitats amb la producció del seu tercer disc.

Lesió per tensió repetitiva (Música Global 2012)

Però aquesta vegada amb un petit i important canvi, i és que el tercer treball va ser íntegrament en català i la seva activitat es va centrar en el Principat. Presentant-lo a la sala de cambra de l'Auditori de Girona, així com en desenes de concerts per arreu del territori: Festival BarnaSants, Apolo, Andorra, Voilà de Manresa, Tarragona, l'Hospitalet, etc.

Al llarg dels anys 2012 i 2013, paral·lelament a tota la trajectòria esmentada, el grup va anar duent a terme activitats potser no tan vinculades al dia a dia d'un grup de música, però no per això menys importants...

- Gira per Centres Penitenciaris de Catalunya.
- Tallers pedagògics a diferents Centres d'Ensenyament Secundari de les comarques de Girona amb el nom "Del naixement d'una cançó a la seva arribada al públic".

- Col·laboracions diverses.
- Participació en el disc de tribut a la banda gironina Umpah-pah
- Component i enregistrant el nou himne del Circ Raluy, etc.

El 2014 va suposar un autèntic punt d'inflexió en la trajectòria artística de Le Croupier, i és que la faceta musicològica de Carles Cors va portar el grup a endinsar-se cap a la recuperació i reivindicació d'antics gèneres musico-teatral que formen part del patrimoni artístic i cultural del nostre país.

2014

Esperança Dinamita

"Esperança Dinamita", no només és el quart CD de Le Croupier, sinó un espectacle que té com a objectiu recuperar i reivindicar les cançons que sonaven als teatres del Paral·lel de Barcelona (des de finals del s.XIX fins a l'inici de la Guerra Civil), és a dir, les cançons (generalment cuplets) que formaven part de l'anomenat gènere de revista que tantes nits de glòria va donar a la Barcelona del període d'entre-guerres.

L'espectacle, dirigit per Xavier Pujolràs i amb la col·laboració de Xavier Albertí i Mont Plans entre altres, va ser presentat en la seva versió d'exterior (damunt un antic carruatge del Circ Raluy) a la Fira Mediterrània de Manresa 2014, i en la versió interior dins el Festival Temporada Alta del mateix any, al Teatre Municipal de Girona.

La seva bona rebuda per part del públic i la crítica van fer que l'espectacle fes quinze dies d'estada al mític "Molino" de Barcelona i iniciés després una gira pels millors teatres i festivals del país: Girona, Terrassa, Sabadell, Salt, Bescanó, Olot, Figueres, Manresa, Festival PortalBlau, Festival BarnaSants, Fira Tàrraga 2015, i un llarg etcètera sumant fins al moment més de 80 representacions per tot el país.

2016

Dinamita La Sarsuela (Música Global 2016)

Dos anys després de l'estrena d'Esperança Dinamita, la banda gironina va voler donar-li continuïtat, aquesta vegada recuperant i reivindicant un dels grans gèneres del teatre líric del nostre país com és la Sarsuela Catalana.

D'aquí nasqué "Dinamita la Sarsuela", el cinquè disc de la banda i un nou espectacle dirigit per Mont Plans seguint la línia artística i narrativa de l'anterior. "Dinamita la Sarsuela" va ser estrenat al Festival Temporada Alta 2016, passant després també pel mític "Molino", entre molts altres teatres de casa nostra.

2018

La Festé

Després de 10 anys i 5 discos Le Croupier ho celebra amb un disc en directe on revisa la seva trajectòria (des dels temes propis fins als cuplets recuperats de l'antic Paral·lel), acompanyats per amics i artistes convidats com Marc Parrot, Mont Plans, Josep Thió, Mazoni, les Anxovetes, Anna Roig o Joan Enric Barceló entre molts altres! Aquest disc és el record d'una nit festiva, d'una celebració de la vida que va tenir lloc a l'Auditori de Girona i que Le Croupier va convertir en el seu sisè disc, mesclat i masteritzat pel mateix Parrot. En definitiva... una Festé!

Le Croupier va celebrar el seu concert de comiat. S'acabava una etapa. Plegaven. Tots els grans artistes ho fan en un moment o altre de la seva carrera; en teoria és una bona operació de màrqueting. Però Le Croupier anava de farol i van perdre la partida. El concert va ser un desastre descomunal. El pitjor bolo de les seves vides: esbrincades a l'escenari, camerinos destrossats, l'escenografia trinxada... En definitiva una paròdia de les gires de comiat.

LA GIRA DE SICALÍPTQUES PELS ATENEUS

- » Centre Gràcia - 01/03/2025
- » Círcol de Badalona - 02/03/2025
- » Lliga de Capellades - 08/03/2025
- » La Cumprativa de Llorenç del Penedès - 15/03/2025
- » Casal de Castellbisbal - 16/03/2025
- » Ateneu de Guissona - 22/03/2025
- » Casino de Caldes de Montbui - 23/03/2025
- » L'Avenç d'Esplugues - 29/03/2025
- » Casino de Sant Andreu de la Barca - 30/03/2025
- » La Principal de Vilafranca del Penedès - 05/04/2025
- » Sants Teatre - 06/04/2025
- » Ateneu Santfeliuenc - 11/04/2025
- » Ateneu de Sant Just Desvern - 13/04/2025
- » Societat Cultural Sant Jaume de Premià de Dalt - 26/04/2025
- » Casal de Vila-rodona - 27/04/2025
- » Foment de Molins de Rei - 01/05/2025
- » La Cate de Figueres - 02/05/2025
- » Casino de Calaf - 04/05/2025
- » Ateneu Igualadí - 09/05/2025
- » Centre Moral d'Arenys de Munt - 10/05/2025
- » Casino Prado Suburense de Sitges - 11/05/2025
- » Casal de Llavaneres - 17/05/2025
- » Diadema Corberenca - 18/05/2025
- » Aliança Palmarenca - 23/05/2025
- » Aliança del Poblenou - 24/05/2025
- » El Coro de Sentmenat - 25/05/2025
- » Ateneu Torrellenc - 31/05/2025
- » Casal de Sant Pere de Terrassa / Sala Crespi - 25/10/2025
- » Lluïsos d'Horta - 26/10/2025
- » Teatre de Sarrià - 31/10 – 1 i 2/11/2025

PROGRAMACIÓ XTAC 2025

La **Xarxa de Teatres d'Ateneus de Catalunya (XTAC)** té programades per a aquest any **2025** un total de **125 actuacions**, entre les que destaquen les 32 funcions del musical **SICALÍPTIQUES**, les 16 representacions de l'obra **BERTA I MARIÀ**, i els 11 concerts del grup **BRATIA**.

En total, la programació d'enguany inclou **14 propostes d'estils diferents** -des de teatre fins a música, dansa i espectacles familiars- que realitzaran una gira en el circuit de **39 teatres d'ateneus d'arreu del país** que formen part de la Xarxa.

BERTA I MARIÀ és una comèdia sobre l'evolució d'una parella que es fa i desfà, i on l'amor perdura malgrat tot, interpretada per **Roger Pera** i **Lali Barenys**, amb l'autoria del dramaturg **Ever Blanchet** i la direcció de **Maria Clausó**. L'obra reflexiona en clau d'humor sobre **com les relacions íntimes evolucionen al llarg del temps en el si d'una parella de 50 anys**. Mentre la Berta (Lali Barenys) està més viva i activa que mai, el Marià (Roger Pera) sembla que ha perdut l'interès per la seva esposa. L'atracció sexual ja no és recíproca, i la passió i el foc que un dia els va unir ha desaparegut totalment.

En els seus concerts, **BRATIA** uneix **el nomadisme de la música gitana amb el so dels balcans**, creant un univers sonor molt peculiar que veu de l'energia i elegància del **jazz manouche**, fent honor a la "germanor" a què fa referència el propi nom d'origen eslav de la banda. El grup liderat per del contrabaixista serbi establert a Barcelona **Ivan Kovačević** presenta una proposta única que conjuga la riquesa musical dels països balcànics amb el gipsy jazz.

LO CANT DE LES ÀNIMES MUDES és un musical de la companyia **La Tremenda**, dirigit per **Víctor Àlvaro**, amb **música original** d'**Ismael Dueñas** i dramaturgia de **Jordi Vilà** a partir de textos i poemes de **Víctor Català**. L'obra explica com en el si de dues famílies rurals catalanes, que acumulaven anys de disputes i baralles per les terres, germina la llavor d'un nou amor entre l'hereu i la pubilla de cada casa, el que podria capgirar aquesta situació. Aquest espectacle, guanyador del **Premi TeatreMusica.cat a la millor direcció**, es podrà veure en 8 teatres d'ateneus.

També ha tingut molt bona acollida **CAT FALLING (aka Katfollin)**, una divertida comèdia intergeneracional que retrata una curiosa amistat basada en la tolerància protagonitzada per **Ricard Borrell** i **Aina Borrell**, dos actors que són pare i filla a la vida real. L'obra de **Gerard Florejachs**, fundador de l'agència de guionistes **12monos TV** i autor també de *Sotinho*, *Llorar x llorar* i *Lo cerebro*, està dirigida pel mateix Ricard Borràs i planteja si es pot ser amic d'algú 45 anys més gran o més jove amb qui no es té, en principi, cap afinitat.

Dansa, música i espectacles familiars

En l'àmbit de la dansa, la programació XTAC 2025 inclou quatre espectacles, que sumen un total de 16 actuacions en teatres de la Xarxa: **RITMES MELÒDICS**, un diàleg musical entre la ballarina de claqué **Laia Molins** i el pianista **Jofre Fité**, en el que, amb cada pas rítmic i cada acord, construeixen una narrativa sonora que desperta els sentits; **VOLUXA**, una obra de l'**Esbart Morbaleny** estrenada en el **Festival Ésdansa** on la dansa i la música prenen un paper igual de rellevant, amb **música original en directe** creada paral·lelament a la coreografia; **DANSES VIVES**, un projecte de l'**Esbart Català de Dansaires** que recull una mostra de les danses tradicionals que segueixen ballant-se avui en dia arreu del país; i **DANSES SENYORIALS**, un espectacle de l'**Esbart Morbaleny** que fa un **recorregut pel territori català a través de diferents danses** que reflecteixen el caràcter senyorial de la geografia del país i aportant un valor històric a cada regió.

Pel que fa a la música, a part dels 11 concerts de BRATIA, s'han programat 14 actuacions més: 7 d'**EL VIATGE DE LES MANS**, una proposta musical que connecta els textos dels primers poetes i poetesses catalans amb els dels poetes i artistes d'avui, amb **Toni Xuclà** (guitarres i composició), **Clàudia Cabero** (veu i guitarra) i **Gemma Abrié** (contrabaix i veu); i 7 de la **SWING ENGINE ORCHESTRA** que presenta, en format nonet, interpretacions amb arranjaments originals inspirats en l'era de les *big bands* i els *crooners* dels anys 30 i 50.

L'oferta d'espectacles familiars d'aquest any s'ha gestionat a través de la **Fundació La Roda** i la formen les obres **VERSUS** -un espectacle de petit format de la **Cia. Passabarret** que treballa diferents números de **repertori pallaso, combinant-los amb elements malabars, des de la ironia i l'humor absurd**- i **Rrrrrr. HISTÒRIA D'UNA ERUGA** -un

espectacle de **dansa i titelles** per a nens de dos a cinc anys de la companyia **Príncep Totilau**.

Finalment, la programació 2025 inclou també d'**EL TARTUF**, interpretat per la companyia **Quatre per Quatre** i dirigit per **Frederic Roda**, que posa en escena aquest clàssic del teatre universal escrit per **Molière**, amb traducció al català de **Joan Oliver**.

Creada per la Federació d'Ateneus, la XTAC és **la xarxa de teatres més gran de Catalunya**, amb **39 espais escènics corresponents a 36 ateneus** d'arreu del país i sumant un total de **12.749 butaques**. La XTAC té com a objectiu dinamitzar aquests espais teatrals oferint formació als programadors, avantatges econòmics en la programació d'espectacles, i un ampli catàleg d'obres disponibles per girar, així com un intercanvi permanent entre els teatres de la xarxa.

LA FEDERACIÓ D'ATENEUS, MÉS DE 40 ANYS TREBALLANT PER LA CULTURA DEL PAÍS

La **Federació d'Ateneus de Catalunya (FAC)** va ser fundada l'any 1983 per donar resposta a la necessitat d'establir una entitat que coordinés i promocionés l'activitat cultural dels prop de 400 ateneus i entitats associatives que hi havia a Catalunya, molts d'ells centenaris actualment.

Des de llavors, la Federació treballa per potenciar, facilitar i millorar la tasca de les entitats socioculturals d'arreu de Catalunya. Aquesta experiència ha estat ininterrompuda i s'ha anat adaptant a les necessitats canviants de les diferents etapes de la realitat social del nostre país.

Actualment, la FAC agrupa **211 ateneus**, als quals ofereix el seu suport i assessorament en àmbits tan diversos com el jurídic, el comptable, el formatiu, l'artístic, la gestió i el reconeixement, la comunicació o el suport informàtic. Paral·lelament, fa de pont entre les entitats i les administracions, i programa activitats de caràcter formatiu i lúdic per reforçar el treball en xarxa de totes les associacions culturals d'arreu del país.

La trajectòria de la Federació d'Ateneus ha estat reconeguda per un conjunt de premis i guardons com **Entitat d'utilitat pública** (2013), la **Creu de Sant Jordi** (2014), el **Premi Memorial Francesc Candel** (2014), **TransparENT** (2015), el **Premi Nacional de Cultura** (2019), el **Premi de Civisme a la Virtut i la Cohesió Social** (accèssit-2022) i la **Medalla d'Honor de Barcelona** (2023).

La Federació també edita la **revista ATENEUS**, una publicació quadrimestral que té com a objectiu promoure la reflexió i el debat al voltant dels ateneus i el moviment associatiu cultural en general. Així mateix, la publicació pretén anar més enllà amb la creació de continguts d'interès general abordats des de la perspectiva ateneista i amb el màxim rigor periodístic. En aquest sentit, **ATENEUS** ha estat guardonada amb el **Premi a Millor Reportatge de Revista** a la Nit de les Revistes 2024 que organitza l'APPEC.